

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ ΑΛΑΒΕΡΑ

Τηλέμαχου Ἀλαβέρα: «Γωνιές καὶ ὄψεις».

Ὁ συγγραφέας τοῦ «Ὀδοστρωτήρα» παρουσιάζει μιὰ καινούργια σειρά ἀπὸ πεζογραφήματά του, πὺν τὰ δύο τουλάχιστον παίρνουν τὴν ἔκταση τῆς νουβέλας. «Τὸ μπουχαρὶ καὶ οἱ καλοκυρές», εἶναι τὸ πρῶτο καὶ ἀποτελεῖ μιὰ τρυφερὴ ἀνάμνηση κάποιας νεανικῆς ἐρωτικῆς περιπέτειας, γεμάτης ἀποκοτιᾶς, ἰδωμένης ἀπὸ τὴν ἀπόσταση τοῦ χρόνου πὺν ἔχει μεσολαβήσει. Παρόμοια εἶναι καὶ ἡ ἱστορία τοῦ πεζοῦ «Τὰ ντολμαδάκια», ὅπου, ὅμως τὰ δύο πρόσωπα εἶναι γέροντες πιά καὶ ἡ ἀνάμνηση μιᾶς ἐρωτικῆς ἱστορίας δίνεται μέσα ἀπὸ τὴ φθορὰ τῶν αἰσθημάτων καὶ ἕναν κυνισμό. Μεγαλύτερο σὲ ἔκταση εἶναι τὸ πεζογράφημά του «Διαλογισμοί, διαγκωνισμοί, λογοτεχνικοὶ διαγωνισμοί», στὸ ὁποῖο ὁ συγγραφέας σατιρίζει πνευματικούς ἀνθρώπους, λογοτεχνικούς διαγωνισμοὺς καὶ πνευματικὰ ἤθη, κάνοντας παράλληλα μιὰν ἀντιπαράθεση τοῦ χθὲς καὶ τοῦ σήμερα. Τὸ κείμενο, διαποτισμένο μὲ ἕνα πικρὸ χιούμορ, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα πεζογραφήματα τοῦ βιβλίου, ἀφήνει μιὰ γεύση ἀπογοήτευσης. Ὁ Ἀλαβέρας, ὅπως καὶ στὰ προηγούμενα βιβλία του, ἀλλὰ περισσότερο τώρα, παιδεύει καὶ καλλωπίζει πολὺ τὸν λόγο του, ἀφήνεται σὲ λεκτικὰ παιχνίδια καὶ σὲ ροὲς τῆς γλώσσας, ὅπου ἔχει καταλήξει ὁ ἴδιος μὲ τὸν μόχθο τριάντα καὶ πλέον χρόνων πάνω στὴν λογοτεχνικὴ δουλειά. (Ἐκδόσεις «Νέας Πορείας»).

ΝΙΚΟΣ ΜΠΑΚΟΛΑΣ

Ἐφημ. «Μακεδονία», 12 Μαρτίου 1986